

FE 82:

Hvil deg ved denne kilde

Vila vid denna källa (1790)

Hvil deg ved denne kilde
om så du trenger det og vil det!
Sett deg til frokostgilde
med urtedram og vilt og vin!
Unn deg det aller beste!
Er flasken tom? Så ta den neste!
Skriv deg i manifestet
for vår suksess og vår ruin!
Vår medisin
mot kveld og natten silde
er karmosin!
Hvil deg ved denne kilde
og hev ditt horn for venn og hin!
— Ditt horn for venn og hin!

Hellig er denne lunden
av ranke løvtrær sammenbunden,
buer seg opp fra grunnen
som katedral og sarkofag!
Solspill i løvet bruser,
i skyggen leker våre musser,
smiler, bedrar og knuser
her under skyers linne drag.
I Ullas lag,
i denne måltidsstunden,
grip glass! grip dag!
Hellig er denne lunden
og kledd med blomster, tusen slag!
— Med blomster, tusen slag!

Nymfen, se hennes iver
i alt og ett hva hun bedriver,
skjærer i stykk og skiver
og tryller fram en fantasi!
Her trenges egg og fløte!
Og dette krydder må hun støte!
Så søtes alt det søte,
og hun er selv koketteri!
Legg kjøttet i
og krydre så det river!
Riv løs, slipp fri!
Nymfen, se hennes iver,
og den fortjener ikke vi!
— Fortjener ikke vi!

Her i den grønne sfære
skal vi forløse livets lære!
Ulla, farvel min kjære,
og takk for varmen av din hud!
Fredman ser for seg presten,
en knappemynt er vekk i vesten,
livet er slutt, og festen
ved fergemannens krav og bud!
Kom hjertets Gud
med kjærighet og ære
i Bacchi skrud!
Her i den grønne sfære
sto Ulla siste gangen brud!
— Den siste gangen brud!

Om Fredmans uventede avskjed, forkynt ved Ulla Winblads frokost en sommermorgen i det grønne. Her har jeg kuttet to vers, dels fordi visen ville blitt for lang, dels fordi disse to vers er minst viktige for helheten. Den store utfordringen her er visens sentrale element, midtpartiet i siste vers:

- Fredman ser i minuten
- sig til naturens skuld förbruten,
- Clotho ren ur surtouten,
- afklipt en knapp vid Charons bud. ....

Her i dette siste vers av siste epistel griper Bellman selv inn og slår fast at hans forteller (Fredman) får et tegn som peker mot døden: En mistet knapp i antrekket, klippet av skjebnegudinnen Chloto, er den mynt fergemannen, Charon, skulle ha for å ro ham (Fredman) over til dødsriket. Lutfattige Fredman regnet nok med at fergemannen neppe vil se forskjell på en mynt og en knapp der nede i mørket...

Antall svenske vers: 6

© Freddie Langrind